

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

Ο "Ερβιν Στόλτς είνε ένας φρόνιμος άνθρωπος του παλιού καιρού. 'Αγαπάει το καλό φαγητό, τις ευχάριστες συζητήσεις και τους ειρηνικούς περιπάτους στην έξοχή. 'Όπως σ'ας είπα, είνε ένας άνθρωπος άλλης εποχής, μ' άλλες συνήθειες κι' άλλες ιδιοτροπίες. Θά πητε τώρα, τί είδους ιδιοτροπίες; Νά, για νά σ'ας φέρω ένα παράδειγμα, όρίστε μιά από αυτές: 'Ο "Ερβιν Στόλτς, κάθε φορά πού θ' άκούση νά γίνεται λόγος για μιά έρωτική έξομολόγησι, ξεσπάει σ' ένα ειρωνικό γέλιο πού σαστίζει τὸ φίλο του!... Κι' όμως, θά πητε, ή έρωτικές έξομολογήσεις είνε από τὰ πιό σοβαρά πράγματα τῆς ζωῆς. "Ε, ναι, είνε αλήθεια, μὰ ὁ "Ερβιν Στόλτς είνε αδιόρθωτος! Περιπαίζει, βλέπετε, τις πιό σοβαρές, τις πιό «ιέρές», θά ἔλεγα, στιγμές του έρωτος...

— "Ερβιν! τὸν μάλλωσα μιά ἡμέρα. Δέν είνε σωστό, φίλε μου, νά σαρκάζης ἔτσι τις έρωτικές έξομολογήσεις... Για τὴν αγάπη του Θεοῦ, εἶς ένας φρόνιμος άνθρωπος και νά διασκεδάζης μ' αυτές τις μικρές τραγωδίες τῶν έρωτευμένων; Πῶς τὸ ἐπιτρέπεις στὸν ἑαυτό σου; Δέν ἔκανες ποτέ σου, εἶς, μιά έρωτική έξομολόγησι; Δέν δοκίμασες ποτέ τὴν... τραγωδία τῆς;

— Πῶς! ἔκανε γελῶντας ὁ αδιόρθωτος "Ερβιν Στόλτς. "Αν ἔκανα, λέει!... Φίλε μου, αὐτὴ ἡ περιπέτεια μου θά μου μείνη ἀλησμόνητη... Γι' αὐτὸ γελῶ, γι' αὐτὸ ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλια... "Όταν ἀκούσω νά γίνεται λόγος για έρωτικές έξομολογήσεις, θυμάμαι τὴ δική μου και τότε, μου είνε ἀδύνατον πειά νά συγκρατήσω τὰ γέλια μου!...

— "Αλήθεια; ψιθύρισα δύσπιστος.

"Ήταν λοιπὸν τόσο κωμική;

— Κωμική; Αὐτὸ δέν θά πῆ τίποτε... μου ἀπάντησε ὁ "Ερβιν Στόλτς. "Άκουσε ὡστόσο αὐτὴ τὴν ἱστορία... Κι' ἐπειτα, εἶσαι ἐλεύθερος νά τὴν χαρακτηρίσης ὅπως θέλεις...

Κι' ὁ "Ερβιν Στόλτς κάθησε πιό ἀναπαυτικά στὴν πολυθρόνα του σάν νά ἤθελε νά χαρῆ ὁ ἴδιος τὴν περιπέτεια του.

— "Όταν ἤμουν εἰκοσιπέντε χρόνων, ἄρχισε, ἀγαπούσα μὲ πάθος τὴν ποίησι. Μὰ ἤμουν δειλός, τρομερὰ δειλός... Δέν τολμοῦσα νά μιλήσω σὲ μιά γυναίκα. Μόλις ἔκανα νά σταθῶ μπροστά τῆς, για νά τῆς πῶ κάτι, μ' ἐπιανε ἕνας τέτοιος πανικός, ὡστε τὸ εἶσα στα πόδια και χανόμενον ἀπὸ τὰ ματια τῆς σάν λαγός...

"Ετσι λοιπὸν εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν μιά ἡμέρα ὁ φίλος ἐνός θεῖου μου μὲ κάλεσε νά περάσω λίγες ἡμέρες στὴν έξοχική θίλλα του. 'Ο καλός αὐτός ἄνθρωπος εἶχε μιά ὡμορφὴ θίλλα κοντὰ σ' ἕνα ἀκόμη πιό ὡμορφο ἀκρογιάλι...

Φαντάζεσαι τώρα τὴν ἐκπληξί μου ὅταν, φθάνοντας στὸ έξοχικό αὐτὸ σπίτι, θρέθηκα μπροστά σὲ τέσερα πεντάμορφα κορίτσια! Τέσερα κορίτσια!... Τὸ ἕνα ἦταν πιό θελκτικό και πιό χαριτωμένο ἀπὸ τὸ ἄλλο. 'Η μόνη διαφορά τους ἦταν στὰ χρόνια. Τὴν πιό μεγάλη τὴν ἔλεγαν Μάτζ. Τὴν πιό μικρὴ Ρόζμαιρη. Και τις ἄλλες δυό: Κάθριν και 'Ανναμπέλλα.

"Η "Ανναμπέλλα μου ἄρεσε περισσότερο ἀπ' ὅλες. "Ήταν ξανθὴ, μὲ γαλανὰ ματια, μὲ κόκκινα και δροσερὰ χεῖλη και μὲ μιά κρυστάλλινη φωνὴ πού μὲ μάγευε. Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη μου συμπάθεια, ἡ λατρεία μου, ὁ καῦμός μου. Τὸ περίεργο τώρα είνε ὅτι ἐνῶ μπροστά στις ἄλλες κατάφερα νά ψελλίζω μερικές λέξεις, πρὸ ὅλη τὴν ἀπερίγραπτη δειλία μου, ὅταν θρискόμουν πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὴν "Ανναμπέλλα, τὰ ἔχανα και δέν ἔβλεπα τὴ στιγμή πότε νά τὸ βάλω στὰ πόδια. 'Η φυγὴ ἦταν ἡ σωτηρία μου και ἡ ἀπολύτρωσίς μου...

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μαρτύριο κράτησε μιά ὀλόκληρη ἑβδομάδα. Τέλος, πρὶν φύγω, συλλογίσθηκα ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε

τρόπο νά έξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου στὴν "Ανναμπέλλα. Μὲ κάθε τρόπο! "Ετσι και μὲ νοήματα!...

"Εκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν Κυριακή. "Απὸ τὴν έξοχική θίλλα του φίλου μου θά ἔφευγα τὴ Δευτέρα. Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν, καθὼς γύριζα μόνος ἀπὸ τὸν περίπατό μου, στάθηκα στὴν ἀμμουδιά τῆς ἀκρογιαλιᾶς πού ἀπλωνόταν μπροστά ἀπὸ τὴ θίλλα και κύτταξα περίεργος τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ. Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ, πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια, εἶδα τὴν "Ανναμπέλλα! "Η ἀγαπημένη μου μὲ εἶχε δὴ ἀπὸ μακρὰ και παρακολουθοῦσε περίεργη ὅλες τις κινήσεις μου... "Αχ! "Αν μπορούσα νά τῆς μιλήσω ἀπὸ μακρὰ! Πόσα τρυφερά λόγια εἶχα νά τῆς πῶ!... Θά τὴν ξετρέλλαινα μὲ τὸν ἔρωτά μου...

"Αξαφνα, ἐκεῖ πού κύτταζα σάν χαζός, μου ἦρθε μιά μεγαλοφυῆς ἰδέα. "Εσκυφα γρήγορα και μὲ τὸ δάχτυλό μου ἔγραψα στὴν ἄμμο, μὲ μεγάλα γράμματα: «Σ' ἀγαπῶ».

"Η "Ανναμπέλλα τὸ εἶδε, κοκκίνισε και ἀποτραβήχθηκε γρήγορα ἀπὸ τὸ παράθυρο. "Επὶ τέλους! Εἶχα μὲ ἐξηγηθῆ...

"Όμολογῶ ὅτι δέν τόλμησα νά γυρίσω ἀμέσως στὸ σπίτι. "Εκανα ἕνα μεγάλο περίπατο πάλι και ἐπέστρεψα στὴ θίλλα τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Μὰ δέν τόλμησα νά κυττάξω τὴν "Ανναμπέλλα στὸ πρόσωπο. Εἶχα χῶσει τὰ μούτρα μου μέσα πιάτο. Ντρεπόμενον σὲ ἀφάνταστο θαθμό. Κατόπιν, μετὰ

τὸ δείπνο, ἔτρεξα και κλειδώθηκα στὴν κάμαρή μου. "Εκεῖ πέρα ὅμως μὲ περίμενε μιά ἐκπληξίς: Κάτω στὸ πάτωμα ἦσαν τέσερες φάκελλοι!... Τους πήρα και τους ἀνοίξα. Κ' οἱ τέσερες εἶχαν ἀπὸ ἕνα ραβασάκι μὲ λίγες ἀράδες. Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ ἔλεγε: «Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ! Ζήτησέ με ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ... ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ». Τὸ δεύτερο ἦταν τὸ ἴδιο περίπου: «Κι' ἐγὼ! Κι' ἐγὼ! Σὲ λατρεύω! Ζήτησέ με ἀπὸ τους γονεῖς μου! ΡΟΖΜΑΙΡΗ». Τὸ τρίτο ἦταν λακωνικό: «Κι' ἐγὼ! Φρόντισε για τὸ γάμο μας. ΜΑΤΖ». Και τὸ τέταρτο ἦταν ἀφελέστατο: «Σ' ἀγαπῶ κι' ἐγὼ!... Θέλεις νά μὲ ἀπαγάγης ἀπόψε; Εἰδοποίησέ με νά ἐτοιμάσω τὴ θαλίτσα μου. ΚΑΘΡΙΝ».

Φίλε μου, συνήθως είνε ἀρκετὸ νά φαη κανεῖς μιά κεραμίδα στὸ κεφάλι. Μὰ τέσερες μαζύ, αὐτὸ πειά είνε ἀπίστευτο! Για πολλὴ ὥρα ἀπόμεινα μ' ἀνοιχτὸ στόμα, μὴ τολμῶντας νά κάνω τὴν παραμικρὴ κίνησι. Τί ἦταν αὐτὸ πού εἶχα πάθει; Εἶχα έξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά μου και σὲ τέσερα κορίτσια! Και τὰ τέσερα μὲ κρυφοκύτταζαν τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ παράθυρό τους. Μὰ ἐγὼ ὁ ἀνόητος εἶχα δὴ

μόνο τὴν "Ανναμπέλλα...

Καταλαβαίνεις, ὕστερ' ἀπὸ αὐτὰ, τί μου ἀπόμεινε νά κάνω. Μόλις ξημέρωσε, πήρα τὴ θαλίτσα μου και κρυφά, σάν τὸν κλέφτη, τὸ ἔσκασα ἀπὸ τὴ θίλλα, δίχως νά εὐχαριστήσω κανένα και γύρισα στὸ σπίτι μου.

Μὰ δέν εἶχαν τελειώσει ἀκόμη τὰ θάσανά μου. Τὸ θράδου τῆς ἴδιας ἡμέρας ἔλαβα τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Τί δειλός πού εἶσαι! Γιατί ἔφυγες τόσο γρήγορα, δίχως νά περιμένης τὴν ἀπάντησί μου; Γύρισε ἀμέσως. Σ' ἀγαπῶ κι' ἐγὼ! ΜΑΡΤΖΟΡΥ».

Ἐἔχασα νά σ'ας πῶ ὅτι Μάρτζορρυ ἔλεγαν τὴ μητέρα τῶν τεσσάρων κοριτσιῶν, μιά ἐλαφρόμυαλη και φιλάρεσκη γυναίκα πού εἶχε περάσει τὰ σαράντα...

"Ε, λοιπὸν! Εἶχε διαβάσει κι' αὐτὴ τὴν ἀνόητη έρωτική έξομολόγησί μου πού εἶχα γράψει στὴν ἄμμο!...

"Απο τότε, ἀπογοητεύθηκα τόσο ἀπὸ τις γυναίκες ὡστε ἔμεινα ἀνύπανδρος. Κι' ἔτσι, κάθε φορά πού θ' ἀκούσω νά γίνεται λόγος για έρωτικές έξομολογήσεις, θυμάμαι τὴ δική μου και ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλια...»

Κι' αλήθεια, ὁ "Ερβιν Στόλτς ἔξομασε σ' ἕνα ἀκράτητο γέλιο πού δέν ἄργησε νά μεταδοθῆ και σὲ μένα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

